Нема в світі правди,

правди не зіськати.

Народна пісня,

І хоч єдиную сльозину

в очах безсмертних покажи ...

Шевченко.

1.

І Врубель спав, як стало темно,

і книга на столі товста;

і підійшов навшпиньки демон

і в мозок нахилив вуста.

Коли ж від нього, наче п'яний,

поглянув скоса на мольборт,

то на губах криваві плями

окреслювали страшно рот.

Було і через місяць темно,

в лікарні Врубель умирав,

і тут же на мольберті демон,

уже змальований, стояв;

оригінал же аж на шахві,

усівшися на фоліянт,

грав на крилі, немов на арфі,

сумний напівцерковний кант.

Але моя гаряча мрія

ще кров із мозку не взяла:

вона над озером німіє

на Україні край села,

де мідний місяць від узлісся

в безодню озеро потяг

і очерет над ним піднісся,

і бору з берега досяг;

Де плине хмара передерта

аж об карпатський перелаз,

не знаючи, де жде поета

колишня мрія раз-у-раз;

не знаючи, що без надії

йому настане день тяжкий,

бо скрізь, навіки вже до мрії

позападалися стежки ...

3.

Але коли впаде в казарму

поет конати в самоті, —

вона стає, неначе мармур

у піднебесній висоті,

і твір його бере під ноги

і за престол, і за хорал,

і дивиться на всі дороги,

немов скривавлений Ваал.

Якби вхопити в духа злого

велику книгу із-під крил,

і кинути на путь убогу,

зірвавши найгустіший пил, —

щоб навіть в демона з нагоди

сльоза упала в осоку,

тоді поет без нагороди

зазнав би правду, хоч таку!